

**Acțiune introdusă la 8 martie 2011 — Comisia Europeană/
Regatul Belgiei**

(Cauza C-122/11)

(2011/C 160/13)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: V. Kreuzschitz și G. Rozet, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

- constatarea că, prin faptul că nu a abrogat decât de la 1 august 2004 condiția privind reședința care se opunea indexării pensiilor cetățenilor europeni și din Spațiul Economic European (SEE) cu reședința într-o țară care nu a încheiat un acord de reciprocitate cu Belgia, și prin faptul că nu a înlăturat discriminarea la care au fost supuși aceștia în întreaga perioadă până la 1 august 2004, fiind privați de o parte din pensie, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 4 și 7 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială⁽¹⁾, precum și al articolelor 18 și 45 TFUE, care reglementează principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate;
- obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia susține că reglementarea națională creează o discriminare între resortisanții celorlalte state membre în măsura în care impune exclusiv acestora din urmă o condiție de reședință pe teritoriul unuia dintre statele membre sau al unei țări care a încheiat un acord de reciprocitate cu Belgia pentru a beneficia de indexarea pensiei pentru perioada anterioară datei de 1 august 2004.

În plus, Comisia susține că Regulamentul (CE) nr. 883/2004, menționat anterior, nu mai prevede condiția de reședință pe teritoriul unui stat membru pentru a se putea invoca principiul egalității de tratament. Prin urmare, persoanele care intră sub incidența regulamentului menționat vor putea solicita aplicarea acestui principiu chiar dacă sunt rezidenți într-un stat terț. Astfel, un stat nu mai poate limita indexările de pensii la propriii cetățeni, fiind obligat să le acorde și pensionarilor cu reședința într-un stat terț.

În sfârșit, potrivit Comisiei, încrederea legitimă, dificultățile practice și impactul financiar, motive invocate de autoritățile belgiene pentru a justifica imposibilitatea aplicării retroactive a legislației modificate, nu pot fi acceptate.

⁽¹⁾ JO L 166, p. 1, rectificare în JO L 200, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82.

**Acțiune introdusă la 25 martie 2011 — Comisia
Europeană/Republica Franceză**

(Cauza C-145/11)

(2011/C 160/14)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: M. Šimerdová și A. Marghelis, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin faptul că a refuzat să valideze două cereri de autorizație de introducere pe piață pentru medicamentele de uz veterinar CT-Line 15 % Premix și CT-Line 15 % Oral Powder în cadrul procedurii descentralizate prevăzute de Directiva 2001/82/CE de instituire a unui cod comunitar cu privire la produsele medicamentoase veterinare⁽¹⁾, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 32 și 33 din această directivă;
- obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, Comisia susține că Directiva 2001/82/CE, menționată anterior, nu îi permite unui stat membru, în cadrul procedurii descentralizate, să efectueze o evaluare juridică și științifică a unei cereri de autorizație. Etapa validării ar fi utilă exclusiv pentru a se verifica dacă dosarul depus este identic în toate statele membre, dacă este complet și dacă include lista statelor membre în cauză, potrivit condițiilor menționate la articolul 32 alineatul (1) din directivă. Reclamanta critică astfel pârâta pentru că refuză cereri de autorizație invocând în special motive legate de compoziția medicamentului și de forma sa farmaceutică, de pretinsa neconformitate a acestuia cu dreptul național și de eventualele riscuri pentru sănătatea publică.

De asemenea, Comisia arată că, în etapa validării, statele membre vizate de o cerere de autorizație au obligația de a aproba raportul de evaluare prezentat de statul membru de referință, cu excepția situației în care invocă un risc potențial grav pentru sănătatea oamenilor sau a animalelor sau pentru mediu, potrivit articolului 33 din directivă. Or, autoritățile franceze nu ar fi urmat procedura prevăzută la acest articol.

⁽¹⁾ Directiva 2001/82/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la produsele medicamentoase veterinare (JO L 311, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 31, p. 200).